

DE IJZERKONINGIN

HarperCollins Young Adult
ook verkrijgbaar van Julie Kagawa

De IJzerkoning (The Iron Fey – deel 1)
De IJzerprinses (The Iron Fey – deel 2)
De IJzerkoningin (The Iron Fey – deel 3)
De IJzerprins (The Iron Fey – deel 4)

De verloren prins (Call of the Forgotten – deel 1)
De duistere fae (Call of the Forgotten – deel 2)
De IJzerstrijder (Call of the Forgotten – deel 3)

Onsterfelijk (Blood of Eden – deel 1)
Bloedband (Blood of Eden – deel 2)
Offergave (Blood of Eden – deel 3)

Pupil (De Talon-Saga – deel 1)
Rebel (De Talon-Saga – deel 2)
Jager (De Talon-Saga – deel 3)

De
IJZERKONINGIN
JULIE KAGAWA

THE IRON FEY

— DEEL 3 —

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2011 Julie Kagawa

Oorspronkelijke titel: *The Iron Queen*

Vertaling: Angelique Verheijen

Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited

Bewerking: Véronique Cornelissen/Peter Verwey

Omslagbeeld: Harlequin Enterprises Limited

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V

ISBN 978 94 027 1960 4

NUR 285

Tweede druk, oktober 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland

HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Erica en Gail, Ash' grootste fans. En voor Nick,
zoals altijd mijn bron van inspiratie.

DEEL I

HOOFDSTUK I

De lange weg naar huis

Elf jaar geleden, op mijn zesde verjaardag, verdween mijn vader.

Een jaar geleden, op dezelfde dag, werd ook mijn broertje gestolen. Maar deze keer ging ik naar Nimmernimmer om hem terug te halen.

Het is wonderlijk hoeveel je kunt veranderen door een reis, wat je er allemaal van kunt leren. Ik kwam erachter dat de man die ik als mijn vader beschouwde, mijn vader helemaal niet was. Mijn biologische vader was niet eens een mens, want ik bleek de halfbloeddochter van een legendarische elfenkoning te zijn, en het is zijn bloed dat door mijn aderen stroomt. Ik ontdekte dat ik macht had, een macht die me angst aanjaagt, zelfs nu nog. Een kracht waar zelfs de fae bang voor zijn, omdat hij hen kan vernietigen, en ik weet niet zeker of ik hem kan beheersen.

Ik leerde dat liefde ras en tijd kan overstijgen, dat die schitterend en perfect kan zijn, de moeite waard om voor te vechten, maar ook breekbaar en hartverscheurend, en dat je soms grote offers moet brengen. Dat je het soms moet opnemen tegen de hele wereld en dat

er geen simpele antwoorden zijn. Dat je moet weten wanneer je moet volhouden en wanneer je moet loslaten. En dat, zelfs als je geliefde terugkomt, je iets kunt ontdekken in iemand die er altijd al was.

Ik dacht dat het voorbij was. Ik dacht dat mijn tijd bij de fae, de onmogelijke keuzes die ik moest maken, de offers die ik moest brengen voor de mensen van wie ik hield, achter me lag. Maar er naderde een storm die mijn keuzes als nooit tevoren aan het wankelen zou brengen. En deze keer zou er geen weg terug zijn.

Mijn naam is Meghan Chase.

In minder dan vierentwintig uur word ik zeventien.

Déjà vu, of niet? Niet te geloven hoe snel de tijd je inhaalt, alsof je stilstaat. Ik kan nauwelijks bevatten dat er een jaar voorbij is gegaan sinds die dag. De dag dat ik naar Nimmernimmer ging. De dag dat mijn leven voor altijd veranderde.

Technisch gezien word ik niet eens echt zeventien, daarvoor ben ik te lang in Nimmernimmer geweest. Als je in het land van de fae bent, word je niet ouder, of het gaat zo langzaam dat het niet echt telt. Hoewel er dus een jaar is verstreken in de echte wereld, ben ik waarschijnlijk maar een paar dagen ouder dan toen ik voor het eerst naar Nimmernimmer ging.

In het echte leven ben ik zo veranderd dat ik mezelf niet eens meer herken.

Onder me klepperden de hoeven van het voddenros op het wegdek, een rustig ritme dat gelijk opging met mijn hartslag. Er waren niet veel auto's op dit rustige stuk snelweg in Louisiana, dat was omzoomd met tupelobomen en met mos bedekte cipressen. De paar die ons wel inhaalden, vlogen zonder vaart te minderen voorbij, in een wolk van opstuwende bladeren. Ze konden de ruige zwarte pony met zijn ogen als vurige kolen, die zonder teugels, zadel of bit langs de weg liep, niet zien. Ook de figuren op zijn rug waren onzichtbaar

voor hen; het meisje met het lichte haar en de knappe donkere prins achter haar, die zijn armen om haar middel had geslagen. Stervelingen waren blind voor de wereld van de fae, een wereld waar ik nu deel van uitmaakte, al had ik daar niet om gevraagd.

‘Waar ben je bang voor?’ fluisterde een diepe stem in mijn oor.

Er liep een rilling over mijn rug. Zelfs in de vochtige moerassen van Louisiana straalde de Winterprins kou uit, en zijn adem was heerlijk koel tegen mijn huid. Over mijn schouder keek ik hem aan. ‘Wat bedoel je?’

Ash, prins van het Winterhof, ving mijn blik, zijn zilveren ogen glanzend in de schemering. Eigenlijk was hij geen prins meer. Koningin Mab had hem uit Nimmernimmer verbannen nadat hij had geweigerd om zijn liefde voor de halfmenselijke dochter van Oberon, de Zomerkoning, af te zweren. Oberon was mijn vader. Zomer en Winter moesten vijanden zijn. Het was niet de bedoeling dat we zouden samenwerken, het was niet de bedoeling dat we samen op reis zouden gaan, en het was al helemaal niet de bedoeling dat we verliefd zouden worden.

Maar dat was wel gebeurd, en nu was Ash hier, bij mij. We waren bannelingen voor wie de doorsteken, de paden naar Nimmernimmer, voor altijd gesloten waren. Het kon me niet schelen. Ik was niet van plan om ooit nog terug te gaan.

‘Je bent nerveus.’ Ash streelde mijn hoofd, veegde het haar uit mijn hals, waardoor ik opnieuw rilde. ‘Ik voel het. Er hangt een angstige, flikkerende gloed om je heen, en ik word een beetje gek van dat geknipper zo dichtbij. Wat is er aan de hand?’

Ik had het kunnen weten. Voor Ash, of voor welke fae dan ook, kon ik mijn gevoelens niet verbergen. Hun magie, hun toverkracht kwam voort uit menselijke dromen en emoties, dus Ash hoefde nauwelijks moeite te doen om te weten wat ik voelde. ‘Sorry,’ zei ik. ‘Ik ben gewoon een beetje zenuwachtig.’

‘Waarom?’

‘Waarom? Ik ben bijna een jaar weggeweest. Mam gaat uit haar dak als ze me ziet.’ Mijn maag trok samen bij het beeld van mijn thuiskomst: de tranen, de boze opluchting, de onvermijdelijke vragen. ‘Al die tijd dat ik in Nimmernimmer was, hebben ze helemaal niets van me gehoord.’ Ik keek naar het punt waar het trottoir in de duisternis verdween en zuchtte. ‘Wat moet ik ze vertellen? Hoe kan ik het ooit uitleggen?’

Het voddenros spitste briesend zijn oren toen een pick-uptruck rakelings langs on heen denderde. Ik wist het niet zeker, maar het leek Lukes gedeukte oude Ford wel die rammelend om de hoek verdween. Als dat mijn stiefvader was, dan had hij ons zeker niet gezien. Luke had al moeite gehad om mijn naam te onthouden toen ik nog bij hem in huis woonde.

‘Je vertelt ze gewoon de waarheid,’ zei Ash. Ik schrok op, want ik had niet op een antwoord gerekend. ‘Je begint bij het begin. Ze kunnen je geloven of niet, maar je kunt niet verbergen wie je bent, zeker niet voor je familie. Je kunt het maar beter gehad hebben, dan merken we wel wat er daarna gebeurt.’

Ik was nog steeds niet gewend aan deze nieuwe Ash, deze elf die praatte en lachte in plaats van zich te verschuilen achter een ijzige muur van onverschilligheid. Sinds we waren verbannen uit Nimmernimmer was hij opener, minder tobberig en zorgelijk, alsof er een enorme last van zijn schouders was gevallen. Oké, hij was nog steeds behoorlijk stil en ernstig, maar voor het eerst leek ik een glimp op te vangen van de Ash van wie ik al die tijd had geweten dat hij achter dat masker zat.

‘Maar als ze er nu niet mee om kunnen gaan?’ sputterde ik. Dat zat me al de hele ochtend dwars. ‘Wat als ze hysterisch worden als ze zien wat ik ben? Wat als ze me... niet meer willen?’ Mijn stem stierf weg, want ik wist dat ik klonk als een nukkige kleuter.

Ash sloeg zijn armen steviger om me heen en trok me dicht tegen zich aan. ‘Dan ben je een wees, net als ik,’ zei hij. ‘We slaan ons er wel doorheen.’ Mijn buik begon te kriebelen toen zijn lippen langs mijn oor gleden. ‘Samen.’

Mijn adem stokte. Ik draaide mijn hoofd om om hem te kussen en liet mijn hand door zijn donkere, zijdezachte haar glijden.

Het voddenros begon te bokken, niet hard genoeg om me van zijn rug te gooien, maar met genoeg kracht om me een flink stuk omhoog te wippen. Ik graaide wild naar zijn manen, terwijl Ash me bij mijn middel greep om te voorkomen dat ik viel. Met bonzend hart keek ik tussen de oren van het voddenros door. Het kostte me moeite om het beest niet te schoppen, maar ik wilde hem niet nog een reden geven om me van zijn rug te werken. Hij tilde zijn hoofd op, zodat hij met zijn grote gloeiende ogen naar ons kon loeren. De afkeer droop van zijn paardengezicht.

Ik trok mijn neus op. ‘O, neem me niet kwalijk, word je daar verlezen van?’ vroeg ik sarcastisch. De pony snoof. ‘Goed hoor, we zullen ons gedragen.’

Ash grinnikte maar deed geen nieuwe poging om me naar zich toe te trekken. Zuchtend bestudeerde ik de weg voor het knikkende hoofd van het ros, op zoek naar een herkenningspunt. Mijn hart sprong op toen ik een roestige bestelbus aan de kant van de weg tussen de bomen zag staan, zo oud en verweerd dat er een boom door het dak was gegroeid. Hij stond er al zolang ik me kon herinneren. Iedere dag als ik met de bus naar school ging, zag ik hem. Als ik die bestelbus zag, wist ik dat ik bijna thuis was.

Het leek zo lang geleden, al bijna een heel leven, dat ik met mijn vriend Robbie in de bus zat. Het enige waar ik me toen zorgen over hoefde te maken, waren mijn cijfers, mijn huiswerk en mijn rijbewijs. Er was zoveel veranderd. Wat zou het raar zijn om terug te gaan naar mijn gewone leventje op school, alsof er niets was gebeurd. ‘Ik zal wel

een jaar over moeten doen,' zei ik berustend. Ik voelde Ash' verwonderde blik in mijn hals prikken. Ash was een onsterfelijke elf, hij had zich nooit zorgen hoeven maken over dingen als school of een rijbewijs.

Op dat moment drong de harde realiteit tot me door. De tijd die ik in Nimmernimmer had doorgebracht, was als een vage, vluchtige droom, maar nu waren we weer in de echte wereld. Hier moest ik me druk maken over huiswerk en schoolresultaten en naar welke universiteit ik zou gaan. Ik had een vakantiebaantje willen nemen, zodat ik kon sparen voor een auto. Ik had na mijn diploma-uitreiking iets technisch willen gaan studeren, in Baton Rouge of New Orleans. Zou dat nu nog kunnen? Na alles wat er was gebeurd? En hoe paste een verbannen elfenprins in dat leven?

'Wat is er?' Ash' adem kietelde de achterkant van mijn oor.

Huiverend draaide ik me naar hem om. 'Hoe gaan we dit doen, Ash?' zei ik. 'Waar zijn we over een jaar, twee jaar? Ik kan hier niet voor altijd blijven; ik moet op een gegeven moment verder met mijn leven. Naar school, werken, studeren...' Ik keek naar mijn handen. 'Uiteindelijk moet ik verder, maar ik wil dat jij daarbij bent.'

'Ik heb daar ook over nagedacht,' antwoordde Ash. Tot mijn verbazing glimlachte hij toen ik naar hem opkeek. 'Je hebt je hele leven nog voor je. Het is logisch dat je je voorbereidt op de toekomst. En als Robin zestien jaar lang kon doen of hij sterfelijk was, waarom zou mij dat dan niet lukken?'

'Echt?'

Hij raakte zachtjes mijn wang aan, en zijn intense blik zocht de mijne. 'Je moet me misschien het een en ander uitleggen over de mensenwereld, maar ik ben bereid om te leren als dat betekent dat ik bij jou kan blijven.' Opnieuw glimlachte hij, een beetje wrang deze keer. 'Ik weet zeker dat ik me kan aanpassen en voor een mens kan doorgaan als het moet. Als jij wilt dat ik als leerling naar school ga,

dan doe ik dat. Als je naar een grote stad wilt verhuizen om je dromen waar te maken, dan volg ik je. En als je ooit in een witte jurk wilt trouwen om het officieel te maken in de ogen van de mensen, dan ben ik van harte bereid.’ Hij boog zich naar voren, zodat ik mijn spiegelbeeld in zijn zilveren ogen kon zien. ‘In voor- en tegenspoed. Ik ben bang dat je vanaf nu met me opgescheept zit.’

Ik was sprakeloos. Ik wilde hem bedanken, maar die woorden betekenden niet hetzelfde voor de fae. Ik wilde hem de rest van de reis zoenen, maar het voddenros zou me waarschijnlijk in een greppel gooien als ik het probeerde. ‘Ash...’ begon ik, maar de moeite van een antwoord werd me bespaard doordat het paard abrupt tot stilstand kwam aan het begin van een lang grindpad dat verdween over de top van een heuveltje. Een bekende groene brievenbus balanceerde op een paal aan het eind van het pad. Hij was verbleekt van ouderdom, maar het kostte me geen enkele moeite om het opschrift te lezen, zelfs niet in het donker.

Chase. 14202.

Mijn hart sloeg over. Ik was thuis.

Ik gleed van de rug van het voddenros. Mijn benen voelden vreemd bibberig aan toen ik de grond raakte na zo lang op de paardenrug te hebben gezeten. Ash steeg soepel af en zei zacht iets tegen het voddenros, dat brieeste, zijn hoofd omhoog gooide en in de duisternis verdween. Binnen een paar seconden was het uit het zicht verdwenen.

Met bonzend hart keek ik het lange grindpad af. Achter die heuvel wachtten mijn huis en mijn familie: de oude groene boerderij waar de verf van afbladderde, de varkensschuren daarachter in de modder, Lukes pick-uptruck en mijn moeders auto op de oprit.

Zonder enig geluid te maken was Ash naast me komen staan. ‘Ben je zover?’

Nee, dat was ik niet. Ik tuurde naar de plek waar het voddenros was

verdwenen. ‘Waar is ons paard gebleven?’ vroeg ik, om mezelf af te leiden van wat er moest gebeuren. ‘Wat heb je tegen hem gezegd?’

‘Ik heb hem verteld dat hij zijn schuld heeft ingelost en dat we nu quitte staan.’ Om een of andere reden leek dat hem te amuseren; hij staaarde de pony na met een vaag glimlachje om zijn lippen. ‘Blijkbaar kan ik niet meer de baas over hem spelen zoals vroeger. Vanaf nu zal ik het van gunsten moeten hebben.’

‘Is dat erg?’

De glimlach veranderde in een grijns. ‘Er staan veel mensen bij me in het krijt.’ Toen ik nog steeds aarzelde, knikte hij in de richting van de oprit. ‘Toe maar. Je familie wacht op je.’

‘En jij dan?’

‘Ik denk dat het beter is als je deze keer alleen gaat.’ Er gleed iets van spijt over zijn gezicht, en hij wierp me een gepijnigd glimlachje toe. ‘Ik denk niet dat je broertje blij zou zijn om me te zien.’

‘Maar –’

‘Ik blijf in de buurt.’ Hij strekte zijn hand uit om een haarlok achter mijn oor te vegen. ‘Beloofd.’

Met een zucht draaide ik me om naar het grindpad. ‘Goed dan,’ mompelde ik. Ik zette me schrap voor het onvermijdelijke. ‘Daar gaan we.’

Ik deed drie stappen over het knarsende grind voor ik omkeek. De lege weg achter me leek me uit te lachen. Op de plek waar Ash had gestaan, dwarrelden alleen nog wat bladeren in het rond. Typisch elfengedrag. Hoofdschuddend zette ik mijn eenzame wandeling over de oprit voort. Het duurde niet lang voor ik de top van de heuvel had bereikt, en daar, in al zijn versleten boerenglorie, lag het huis waar ik tien jaar lang in had gewoond. Achter de verlichte ramen van de keuken scharrelde mijn familie rond. Ik zag mams slanke gestalte, gebogen over de gootsteen. Ik zag Luke in zijn verbleekte overall een stapel vuile borden op het aanrecht zetten. En als ik mijn ogen half

dichtkneep, kon ik nog net het topje van Ethans krullenbol zien, die boven de keukentafel uit kwam.

Er prikten tranen in mijn ogen. Na een jaar van afwezigheid, waarin ik met de fae had gevochten, waarin ik had ontdekt wie ik was en vaker aan de dood was ontsnapt dan ik me wilde herinneren, was ik eindelijk thuis.

‘Dit is onbetaalbaar,’ siste een stem.

Ik draaide om mijn as en blikte wild om me heen.

‘Hierboven, prinses.’

Nu keek ik recht omhoog. Een seconde voor ik geraakt werd, zag ik een dun, glinsterend net op me af komen. Vloekend viel ik achterover, worstelend om mezelf te bevrijden. Ik rukte woest aan de draden om een gat te maken in de flinterdunne gevangenis, maar hapte naar adem toen ik een stekende pijn voelde. Toen ik het bloed langs mijn handen zag stromen bekeek ik de draden wat beter. Het net bleek gemaakt van ragfijn ijzerdraad, en door mijn geworstel had ik mijn vingers opengehaald.

Er klonk een ruwe lach. Ik rekte mijn nek uit om te kunnen zien door wie ik werd aangevallen. Op de stroomdraden die naar het dak van het huis liepen, zaten drie bolle figuurtjes met spichtige benen die glinsterden in het maanlicht. Mijn adem stokte toen ze alle drie tegelijk van de draden sprongen en met zachte klikkende geluiden op het grind landden. Nadat ze overeind waren gekomen, begonnen ze naar me toe te kruipen.

Toen ik me klein probeerde te maken, raakte ik nog verder verstrikt in het net van ijzerdraad. Nu ik de wezens goed kon zien, deden ze me denken aan enorme spinnen, maar dan nog enger. Hun dunne poten leken op lange naalden, die glommen als ze zich voortbewogen over de grond, maar ze hadden het bovenlichaam van een uitgemergelde vrouw, met een bleke huid en grimmige, uitpuilende zwarte ogen. Ook hun armen waren van ijzerdraad, en hun lange spitse vin-

gers kromden zich als klauwen, terwijl ze tikkend op het grind op me afkwamen.

‘Daar is ze dan,’ zei er een, toen ze zich dreigend om me heen hadden verzameld. ‘Precies zoals de koning heeft gezegd.’

‘Te makkelijk,’ raspte de tweede, die me met haar bolle ogen opnam. ‘Ze valt me een beetje tegen. Ik dacht dat ze een vette prooi zou zijn, maar dit is niet meer dan een magere mug in ons web. Waar is de koning zo bang voor?’

‘De koning,’ zei ik. Ze keken me aan, verbaasd dat ik ze durfde aan te spreken en niet in elkaar kromp van angst. ‘Jullie bedoelen toch de valse koning? Zit die nog steeds achter me aan?’

Sissend ontblootten de spinnenheksen hun scherpe tanden. ‘Stop met die heiligschennis, kind!’ krijste er een. Ze greep het net en trok me naar zich toe. ‘Hij is geen valse koning! Hij is de IJzerkoning, de ware heerser van de IJzerfae!’

‘Ik heb iets anders gehoord,’ wierp ik tegen, haar recht in haar zwarte ogen kijkend. ‘Ik heb de IJzerkoning ontmoet, de echte IJzerkoning, Machina. Of zijn jullie hem soms vergeten?’

‘Natuurlijk niet,’ snauwde de derde heks. ‘We zullen Machina nooit vergeten. Hij wilde dat jij zijn koningin zou worden, koningin van alle IJzerfae, en als dank heb je hem vermoord.’

‘Hij had mijn broertje ontvoerd en hij wilde Nimmernimmer vernietigen!’ beet ik haar toe. ‘Maar daar gaat het nu niet om. De koning die jullie dienen, degene die de troon heeft overgenomen, is een bedrieger. Hij is niet de echte erfgenaam. Jullie steunen een valse koning.’

‘Leugens!’ gilden de heksen. Ze kwamen dichterbij en prikten me met hun vlijmscherpe klauwen tot ik begon te bloeden. ‘Wie heeft je dat verteld? Wie durft de naam van de nieuwe koning zo te bezoedelen?’

‘IJzerhoef,’ kreunde ik, toen een van de vrouwen mijn haar pakte

en mijn hoofd heen en weer begon te schudden. ‘IJzerhoef heeft me dat verteld, Machina’s luitenant.’

‘Die verraderlijke fae! Als de koning met jou heeft afgerekend, zullen we hem en de rebellen vernietigen!’

De heksen schreeuwden nu oorverdovend. Ze bleven me vervloeken en bedreigen en bleven naar me uithalen door de mazen van het ijzeren net. Eentje verstevigde haar greep op mijn haar en tilde me omhoog, zodat de tranen me in de ogen schoten van de pijn.

Plotseling was er een explosie van koud blauw licht. De IJzerheks gilde het uit voor ze in duizenden kleine stukjes uit elkaar spatte. Het regende glimmende naalden en draden, die het maanlicht ving in het donker. De spinnenheks had de wereld verlaten op de manier die normaal was voor haar soort, en de andere twee trokken zich jammerend terug. Op dat moment werd het net van me af getrokken.

‘Ben je nog heel?’ gromde Ash toen ik wankelend overeind kwam. Zijn blik bleef op de heksen rusten.

Mijn hoofdhuid schrijnde, mijn vingers bloedden nog, en mijn armen waren bedekt met tientallen kleine sneetjes waar de heksen me geprikt hadden, maar ik was niet ernstig gewond. ‘Ik heb niks,’ zei ik. Langzaam begon ik woedend te worden. Ik voelde de magie als een razende tornado van emotie en energie oprijzen in mijn borst. Mab, de Winterkoningin, had mijn toverkracht verzegeld omdat ze bang voor me was, maar het zegel was verbroken, en ik voelde hem kloppen in mijn lijf. De woeste, wilde magie van Oberon en de Zomerfae was overal om me heen.

‘Je hebt onze zuster vermoord!’ krijsten de heksen, die de haren uit hun hoofd stonden te trekken. ‘We hakken jullie in stukken!’ Met opgeheven klauwen kwamen ze op ons af. Er sloeg een rimpeling van magie van Ash af, veel kouder dan de vurige kracht van de Zomerfae, en de Winterprins maakte een werpgebaar naar voren. Uit een ex-

plosie van blauw licht daalde een regen van ijsdolken neer op een van de heksen. Ze jankte toen de vlijmscherpe scherven haar aan stukken scheurden en viel daarna in duizend glinsterende stukjes uit elkaar in het gras.

Zwaaiend met zijn intussen getrokken zwaard viel Ash de laatste heks aan, die krijsend van woede haar armen ophief. Uit haar vingertoppen groeiden tien glanzende metalen draden. Ze haalde uit naar Ash, maar die dook weg zodat de draden een jong boompje in stukken sneden. Terwijl hij om haar heen danste, knielde ik. Ik begroef mijn handen in het zand en deed een beroep op mijn kracht. Diep in de aarde voelde ik het pulseren van levende dingen toen ik een verzoek deed, om hulp vroeg om dit ijzeren monster aan het oppervlak te verslaan.

De spinnenheks wilde Ash zo graag aan mootjes hakken dat ze volledig werd overvallen toen de grond onder haar voeten openbarstte. Gras en onkruid, ranken en wortels slingerden zich om haar dunne benen en kropen omhoog over haar lichaam. Ze slaakte een kreet, woest in het rond zwaaiend met haar dodelijke draden. Als een dolle tuinman ging ze de planten te lijf, maar ik liet nog meer magie de grond in stromen. De planten begonnen op tiendubbele snelheid te groeien. In paniek probeerde de spinnenheks te vluchten. Ze rukte en trok aan de ranken die zich om haar benen hadden gewikkeld om te voorkomen dat ze haar mee naar beneden zouden sleuren.

Boven haar verscheen een donkere vlek. Ash viel uit de lucht, met de punt van zijn zwaard naar beneden gericht, en spietste het bolle lichaam van de heks, dat heel even tegen de grond gedrukt werd voor ook zij in een enorme berg naalden uit elkaar viel.

Met een zucht van opluchting wilde ik overeind komen, maar plotseling kantelde de aarde. De bomen begonnen te draaien, al het gevoel verdween uit mijn benen en armen, en voor ik het wist kwam de grond op me af.

Toen ik bijkwam, lag ik op mijn rug. Ik voelde me zwak en had het benauwd, alsof ik net een marathon had gelopen.

Ash' zilveren ogen keek bezorgd op me neer. 'Meghan, wat is er met je? Wat gebeurde er?'

De duizeligheid nam af. Voor ik overeind kwam, haalde ik een paar keer diep adem om er zeker van te zijn dat mijn maaginhoud bleef zitten waar hij zat. 'Ik... Ik weet het niet. Ik gebruikte een bezwering en toen ging ik gewoon... onderuit.' Shit, de grond draaide nog steeds. Ik liet me tegen Ash aan zakken, die me voorzichtig vasthield, alsof hij bang was dat ik zou breken. 'Is dit normaal?' vroeg ik. Ik drukte mijn gezicht tegen zijn borst.

'Niet dat ik weet.' Hij klonk ongerust, alsof hij zich zorgen maakte maar het niet wilde laten merken. 'Misschien een bijwerking omdat je magie zo lang verzegeld is geweest.'

Alweer iets waarvoor ik Mab mocht bedanken. Ash trok me voorzichtig mee omhoog toen hij overeind kwam. Mijn armen staken pijnlijk, en mijn vingers waren plakkerig op de plekken waar ik me aan het net had gesneden. Ash scheurde stroken stof van zijn shirt en wikkelde ze kalm en efficiënt om mijn handen. Zijn aanraking was verbazingwekkend teder.

'Ze stonden me op te wachten,' mompelde ik met een blik op de duizenden naalden die verspreid door de tuin lagen te glanzen in het maanlicht. De fae hadden nog meer narigheid gebracht. Mam en Luke zouden een toeval krijgen, en ik kon alleen maar hopen dat Ethan niet in een naald zou trappen voor ze verdwenen zouden zijn. 'Ze weten waar ik woon,' ging ik verder, terwijl de stukjes metaal spottend naar me knipoogden vanuit het gras. 'De valse koning wist dat ik naar huis zou gaan, daarom heeft hij ze gestuurd.' Mijn ogen dwaalden af naar het huis, naar mijn familie achter het raam. Ze waren zich totaal niet bewust van de chaos buiten.

Ik had het koud en was misselijk. 'Ik kan niet naar huis,' fluisterde

ik. ‘Niet nu. Ik kan ze niet met deze waanzin opzadelen.’ Nog even staaarde ik naar het huis voor ik mijn ogen sloot. ‘Het blijft hier niet bij. De valse koning zal monsters op me af blijven sturen en mijn familie betaalt de rekening. Dat kan ik niet laten gebeuren. Ik... Ik moet weg. Nu.’

‘Waar wil je heen?’ Ash’ rustige stem drong door mijn wanhoop heen. ‘We kunnen niet terug naar Nimmernimmer, en de IJzerfae zijn overal in de sterfelijke wereld.’

‘Ik weet het niet.’ Ik begroef mijn gezicht in mijn handen. Het enige wat ik zeker wist, was dat ik niet bij mijn ouders kon blijven. Ik kon niet naar huis, en een normaal leven zat er voorlopig niet in. Niet tot de valse koning zijn speurtocht naar me zou opgeven, of plotseling dood zou neervallen. Of tot ik plotseling dood zou neervallen. ‘Wat maakt het uit,’ kreunde ik. ‘Waar ik ook heen ga, ze komen me achterna.’

Ash’ sterke vingers sloten zich om mijn polsen en duwden voorzichtig mijn handen naar beneden, zodat ik hem in zijn zilveren ogen moest kijken. ‘Ik blijf voor je vechten,’ zei hij laag en dringend. ‘Doe wat je moet doen. Ik blijf bij je, wat je ook beslist. Of het een jaar duurt of tien eeuwen, ik zal je beschermen.’

Mijn hart begon als een razende te bonzen toen zijn handen omhoog gleden langs mijn armen. Hij trok me tegen zich aan, en ik zonk weg in zijn omhelzing. Ik begroef mijn gezicht in zijn borst, alsof hij een schild was tegen mijn teleurstelling en verdriet, tegen het besef dat mijn zwervende bestaan nog niet voorbij was. De beslissing doemde dreigend voor me op. Als ik niet eindeloos wilde blijven vechten en vluchten, dan zou ik moeten afrekenen met de IJzerkoning. Alweer.

Ik staaarde naar de plek in het gras waar de IJzerfae waren gestorven, waar het metaal lag te glinsteren tussen het onkruid. Alleen al de gedachte dat die monsters mijn kamer binnen zouden sluipen, hun